

HỒI THỨ TƯ NHÂN TIÊU MẤT TÍCH

Hoàng hôn vừa buông xuống ở cửa Bắc thành Trịnh Châu bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập rồi chỉ lát sau đã thấy hai kỵ mã phóng nhanh khỏi cổng thành.

Đi trước là lão nhân chừng năm mươi tuổi, vẻ mặt bệnh hoạn, đó chính là Điền Vĩnh Ân được Đường gia lão điểm bảo hộ nhân đầu tiêu.

Lão cúi đầu khom lưng, tay bám chặt vào yên ngựa, dáng vẻ hết sức thiếu nảo. Nhìn lão giả làm con bệnh thật giống không chê vào đâu được.

Kỵ sỹ đi sau là Lộ Vân Phi, chàng giữ khoảng cách chừng một thân ngựa sau Điền Vĩnh Ân.

Trong bóng tối chập choạng, người tinh ý còn có thể nhận ra trước sau hai kỵ mã chừng một tầm tên bay còn có hai người bộ hành nữa. Người đi trước ốm nhom như vượn, người đi sau là một hán tử trắng kiện. Hiển nhiên là Xuyên Thành Thử Tam Lang và Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng, hai vị huynh đệ của Lộ Vân Phi được Đường đại tiểu thư chấp nhận làm trợ thủ chuyển bảo tiêu này.

Lộ Vân Phi vừa đi vừa suy tính:

- Tự mình đến Đường môn bán mạng được Đường đại lão lão và Đường tiểu thư chấp nhận, lại còn phái mình bảo vệ chuyển tiêu thứ nhất ngay khi mới tái khai trương Đường gia lão điểm, có phải họ đã tin tưởng và yên tâm giao cho mình làm tiêu sư trong chuyến bảo tiêu quan trọng này không? Nếu không nói đã hoàn toàn tin tưởng thì không hợp tình hợp lý. Họ đã mạo hiểm đưa sự nghiệp của Đường gia lão điểm đặt vào tay mình, đương nhiên bên trong đã có kế hoạch chu toàn. Nhất định còn có nhiều cao thủ khác bí mật giám sát và bảo vệ. Mình chưa biết đối phương là ai, hành trình lại thiên biến vạn hóa, quả thật bảo tiêu là nghề độc đáo nhất trên giang hồ.

Lộ Vân Phi chợt nghĩ đến Tào nhị tiểu thư. Kẻ phóng đãng và đồng bóng này xuất thân từ danh môn đại phái mà không biết giữ gia phong lại đeo đuổi đủ loại nam nhân làm thú vui, làm sao Võ Lâm Công Tử tính tình kiêu ngạo như vậy mà lại vướng vào sự cấu dẫn của cô ta? Đáng buồn thay con người ta phần nhiều chỉ giữ được vẻ ngoài hào nhoáng để che đậy cái bên trong xấu xa bại hoại.

Sau cảnh nhá nhem của hoàng hôn là lúc trăng lên sáng soi khắp vũ trụ, trên quan đạo lại càng sáng rõ.

Tam Lang đang đi trước bỗng chậm dần, chờ Lộ Vân Phi tới gần quay đầu lại nhìn một cái rồi đột ngột lao đi, chỉ phút chốc đã mất tăm mất dạng.

Điền Vĩnh Ân lo lắng nói:

- Lão đệ, tên hán tử gầy nhom đi trước trông đáng nghi quá!

Lão không biết tên họ và lai lịch của Lộ Vân Phi nên cứ gọi bừa bằng hai tiếng lão đệ.

Lộ Vân Phi đáp:

- Lão ca cứ yên tâm đi. Tại hạ đã có bố trí cả, sẽ không xảy ra bất trắc gì đâu.

Điền Vĩnh Ân không nói nữa, trâm mặc ruỗi ngựa đi. Chừng nửa canh giờ thì đã cách Trịnh Châu chừng hai mươi dặm, trước mặt hiện ra một tiểu trấn.

Lộ Vân Phi nói:

- Lão ca, chúng ta chuẩn bị tìm khách điểm nghỉ lại.

Điền Vĩnh Ân ngờ vực hỏi:

- Sao không đi thêm một đoạn nữa?

Lộ Vân Phi giải thích:

- Hành trình ban đêm không được an toàn. Đương nhiên chúng ta có thể lấy đêm tối để ẩn tàng hành tích nhưng khó phát hiện địch nhân. Nếu phát sinh tình huống cũng khó ứng biến. Thêm nữa đi vào ban đêm dễ bị nghi ngờ.

- Vậy là sau này chỉ đi ban ngày còn ban đêm nghỉ trọ hay sao?

- Chúng ta theo nguyên tắc đó. Tuy nhiên đôi lúc còn tùy vào tình hình.

Từ đầu trấn, Lộ Vân Phi xuống ngựa, tay cầm cương dắt cả đôi ngựa vào trấn. Trấn tuy không lớn nhưng khá sầm uất, đặc biệt trên phố chính về đêm lại càng náo nhiệt.

Lộ Vân Phi cứ dắt ngựa đi dọc phố, mắt nhìn sang các biển hiệu hai bên. Vượt qua một, hai rồi ba... bốn... năm khách điểm, Lộ Vân Phi vẫn không dừng lại.

Bấy giờ trong số hàng nhân có một người đưa đôi mắt cú vọ nhìn theo đôi nhân mã.

Điền Vĩnh Ân không nén được, hỏi:

- Không phải chúng ta tìm khách điểm trọ lại sao?

Lộ Vân Phi hồ hững trả lời:

- Đúng thế!

Nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn các biển hiệu.

Điền Vĩnh Ân lại hỏi:

- Lão đệ tìm gì thế?

- Tìm một khách điểm thích hợp.

Rồi tiếp tục đi. Mãi tới cuối phố, thấy một khách điểm, trên cổng chỉ treo một ngọn đèn lồng hiu hắt đến cả biển hiệu cũng không đọc rõ, phải khó khăn lắm mới đọc được bốn chữ lem luốc: " Quán trọ bình dân". Như vậy là cả tên điểm cũng không có.

Một tên điểm tiểu nhị đang ngồi trước điểm môn ngủ gật.

Lộ Vân Phi dừng lại nói:

- Lão ca, xuống ngựa đi!

Điền Vĩnh Ân nặng nề rời khỏi lưng ngựa hỏi khẽ:

- Lão đệ, tại sao có nhiều khách điếm rộng rãi sạch sẽ như thế mà ngươi không...

Lộ Vân Phi ngắt lời:

- Lão ca, mọi việc trên đường sẽ do tai hạ chủ trương.

Tiểu nhị bị tiếng động làm tỉnh giấc đứng bật dậy, đưa tay dụi mắt, chớp chớp mấy cái liền mới hỏi:

- Khách quan muốn trọ ở tiểu điếm ư?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Ừ!

Tên tiểu nhị hoạt bát hẳn lên:

- Xin mời vào! Còn thượng phòng chưa có khách!

- Tiểu nhị ca, tìm phòng nào bình thường thôi. Ngày mai chúng ta đi ngay.

- Dạ!

Tiểu nhị trả lời xong cầm cương ngựa từ tay Lộ Vân Phi, hướng vào trong điếm gọi to:

- Có khách nhân tới!

Một tên tiểu nhị khác y phục nhếch nhác từ trong điếm chạy ra.

Lộ Vân Phi cầm lấy chiếc túi đeo bên yên rồi cùng Điền Vĩnh Ân bước vào điếm, vừa đi vừa nói với tên điếm tiểu nhị :

- Nếu trong điếm không có sẵn rượu trà thì ngươi hãy ra phố mua giúp đừng lo phí tổn, còn phòng thì chọn hai gian sạch sẽ một chút!

Tiểu nhị vội vã gật đầu:

- Dạ! Tiểu nhân sẽ phục vụ như ý!

Ngay lúc ấy ở góc phố có một hán tử đưa đôi mắt cú vọ nhìn sang.

Hà Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng cũng vừa tới nhìn lên biển hiệu rồi đi vào cửa điếm.

Tên tiểu nhị vừa dắt ngựa vào tàu xong chạy ra vồn vã hỏi:

- Dạ! Đại gia cũng vào trọ lại tiểu điếm?

Đinh Triệu Hùng gật đầu:

- Ừ!

- Xin mời vào! Xin vào đi!

Đinh Triệu Hùng vừa đi khỏi thì hán tử mắt cú vọ cũng vừa hiện ra bên cửa điếm.

Tên tiểu nhị lại hỏi:

- Khách quan cũng muốn trọ ở tiểu điếm?

Hán tử mắt cú gật đầu.

- Mời khách quan vào!

Chỉ trong vòng một khắc mà có tới bốn năm khách nhân, làm sao tên điểm tiểu nhị không mừng quýnh lên. Hán tử mắt cú chỉ tay lên biển hiệu hỏi:

- Tiểu nhị, trên biển hiệu các người dùng gạch vẽ hình đầu khỉ vậy là có ý gì?

Tên điểm tiểu nhị nhìn lên biển hiệu ngạc nhiên nói:

- À! Có lẽ bọn trẻ con nghịch ngợm vừa vẽ bậy lên đó!

Nói xong đưa tay xóa đi. Tên hán tử cú vọ chếch môi cười độc địa rồi bước vào điểm.

Đúng là quán trọ bình dân, phòng hẹp, sâu nhỏ, gân như phòng liền phòng, cửa tiếp cửa. Lộ Vân Phi và Điền Vĩnh Ân lấy hai gian thượng phòng chính diện, ở giữa cách một gian tiểu sảnh, có lẽ đó là hai phòng tiện nghi nhất của khách điểm này. Còn Tam Lang và Đinh Triệu Hùng thì chọn hai dãy phòng dãy đối diện, có thể giám sát chặt chẽ hai gian thượng phòng của Lộ Vân Phi và Điền Vĩnh Ân.

Lộ Vân Phi mới vào phòng, Tam Lang đã nhẹ bước vào theo.

Lộ Vân Phi thấp giọng nhỏ:

- Lão Tam, tại sao người chọn khách điểm tồi tệ này?

- Đại ca, như thế mới tiện! Một là kín đáo ít bị theo dõi, hai là người trong giang hồ chẳng ai đến trọ hạng điểm bình dân tồi tàn. Còn thứ ba nữa...

Thì ra ký hiệu vẽ bằng phấn trên biển hiệu là do Tam Lang để lại cho mọi người biết, hẳn chọn khách sạn này cho cả đoàn nghỉ lại.

Lộ Vân Phi lại hỏi tiếp:

- Là gì?

- Có nhiều người biết tiểu đệ, nếu ở trong điểm lớn thì dễ bị phát hiện. Hành động lại thiếu tự do.

Lộ Vân Phi không nén được cười hỏi:

- Còn có bốn nữa không?

Xuyên Thành Thử Tam Lang vội vã gật đầu:

- Có, có! Đó mới là vấn đề chủ yếu nhất. Khi tiểu đệ vào trấn đã phát hiện mấy tên cao thủ của Bàn Long Sơn Trang và có cả Tào nhị tiểu thư nữa.

Lộ Vân Phi thốt lên:

- Ô! Đáng suy nghĩ đấy! Chẳng hay có phải bọn họ nhằm vào chúng ta không?

- Cái đó thì rất khó nói trước!

- Lão tam! Người hãy ra ngoài dò thám xem người của Bàn Long Sơn Trang tới đây vì mục đích gì.

- Được tiểu đệ đi ngay.

Tam Lang đi rồi, Lộ Vân Phi cũng sang phòng Điền Vĩnh Ân. Bên này tên điểm tiểu nhị đã mang cơm rượu tới.

Chùng như Điền Vĩnh Ân đói lắm nên đã cầm lấy đũa, thấy Lộ Vân Phi bước vào thì ngượng ngịu mỉm cười.

Lộ Vân Phi chợt nhận ra Điền Vĩnh Ân đã gỡ bỏ lớp hóa trang trở lại diện mục thực, liền nổi giận nói:

- Lão ca sao khinh xuất thế? Người tưởng đây là chuyện chơi sao?

Điền Vĩnh Ân chống chế:

- Đệ có biết đồ vật hóa trang đó trôi lên mặt khó chịu thế nào không?

Lộ Vân Phi nghiêm giọng:

- Lão ca! Tính mạng là của người. Nếu xảy ra chuyện gì thì người là kẻ đầu tiên phải gánh lấy hậu quả. Bây giờ mới chỉ là phân đầu, đường còn xa, chớ nên đùa giỡn với tính mạng.

Điền Vĩnh Ân tỏ vẻ hối hận liền đến bên giường tìm tấm diện cụ hóa trang mang vào như cũ. Ngay lúc ấy chợt nghe bên ngoài có tiếng người hự một tiếng.

Lộ Vân Phi cả kinh quát hỏi:

- Ai?

Dứt lời đẩy cửa nhìn ra. Điền Vĩnh Ân biến sắc.

Có tiếng Đinh Triệu Hùng gọi ngoài cửa:

- Đại ca hãy ra đây một lát!

Lộ Vân Phi bước ra khỏi phòng, thấy Đinh Triệu Hùng vẻ mặt ngưng trọng đứng giữa hành lang vịn quạt tay một tên hắc y hán tử có đôi mắt gian manh như mắt cú.

Chàng đến gần hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Đinh Triệu Hùng đáp:

- Tên tiểu tử này đứng ngoài cửa sổ người nhìn trộm, nhất định là có ý đồ bất thiện.

Lộ Vân Phi bảo:

- Cứ hỏi hắn xem!

Tên hán tử mắt cú tức giận la toáng lên:

- Thiên hạ còn có công đạo nữa không? Chỉ nhìn qua cửa sổ quán trọ mà cũng phạm pháp sao?

Đinh Triệu Hùng rít lên, giọng đầy đe dọa:

- Tiểu tử! Đừng làm toáng lên vậy mà ảnh hưởng tới người khác, lão tử sẽ cho mi vĩnh viễn không mở miệng nổi đâu. Người bảo đi đường qua đây ư? Hừ! Ta thấy rõ người đã nhìn vào cửa sổ tới ba lần, cấm cãi.

Lộ Vân Phi nhú mày:

- Xem ra sự việc không phải tầm thường.

Đình Triệu Hùng lại nói:

- Tiểu tử! Người rút cuộc có ý đồ gì? Nói thật ra! Nếu không lão tử ta vốn giết người không chớp mắt, sẽ cho người phơi thây giữa rừng hoang cho chó sói gặm đấy.

Tên hán tử mắt cú hừ một tiếng không chút khiếp sợ trả lời:

- Bây giờ nói trước còn sớm. Chưa biết ai sẽ phơi thây giữa rừng hoang cho chó gặm!

Đình Triệu Hùng dụng lực vặn một cái làm tên hán tử rú lên một tiếng, hai mắt lồi ra, mồ hôi toát ra đầy trán ngã quỵ xuống đất.

Lộ Vân Phi ra hiệu cho Đình Triệu Hùng buông tay rồi hỏi:

- Bằng hữu, người biết tại hạ không?

Tên hán tử vẫn quỳ mắt len lén nhìn lên đáp:

- Không biết!

- Hãy nói lai lịch ra!

- Ta chỉ là người làm công vật trong thành này, ta có gì mà lai lịch với không lai lịch?

- Nhưng tại hạ đã gặp bằng hữu dọc đường. Nên giải thích thế nào?

Chợt nghe có tiếng bước chân từ phía tiền viện. Tên hán tử lại gào to:

- Các người không sợ vương pháp, dám công nhiên...

Lời vừa dứt thì bị Đình Triệu Hùng bước tới tát bốp vào miệng làm hán tử nổi đom đóm ngừng lại giữa câu:

- Dám làm náo sự! Cho mày biết thế nào là lễ độ.

Chợt có tiếng Tam Lang:

- Đại ca!

Lộ Vân Phi đưa mắt ra hiệu cho Đình Triệu Hùng rẽ trái đi về phía tiền viện. Xuyên Thành Thử Tam Lang đứng dưới gốc cây vừa thấy Lộ Vân Phi đến đã nói ngay:

- Đại ca trầm trọng đấy!

- Thế nào?

- Trong trấn ngoài trấn đều đây người của Bàn Long Sơn Trang.

Lộ Vân Phi vội hỏi:

- Mục đích gì?

Tam Lang đáp:

- Chúng bảo rằng truy bắt một tên phản đồ.

- Truy bắt phản đồ?

- Chính thế!

Lộ Vân Phi trầm ngâm nói:

- Chẳng lẽ...

Ngay lúc đó bỗng có tiếng người rú lên một tiếng và tiếng quát hỏi của Đinh Triệu Hùng:

- Ai?

Lộ Vân Phi giật mình vội lao về phía phòng mình mà trước đó chàng đã ra hiệu cho Đinh Triệu Hùng đưa tên hắc y hán tử vào. Mới tới cửa phòng chàng chợt sững người vì kinh hãi. Tên hắc y hán tử mắt cú vọ nằm ngay giữa phòng, một mũi dao cắm vào ngực lút tận chuôi. Rõ ràng là đối phương giết người diệt khẩu. Nhưng hung thủ là ai? Lộ Vân Phi lao vào phòng. Cửa sổ phía sau bị vỡ tan, không thấy Đinh Triệu Hùng đâu cả. Lộ Vân Phi vội vã chạy sang phòng Điền Vĩnh Ân cũng không thấy bóng người nào, cửa sổ cũng bị đập nát. Chàng bỗng thấy cả người như tê đi. Chuyến bảo tiêu đầu tiên thất bại, chẳng những cơ nghiệp của Đường gia lão điểm từ nay tan thành mây khói mà danh hiệu Kim Bài Sát Thủ cũng tiêu vong.

Vấn đề không chỉ có thế, nghiêm trọng hơn cả là lời trọng thệ nhân đầu tiêu "thà bỏ mạng chứ không bỏ tiêu". Mới đêm đầu tiên rời khỏi thành, chỉ cách Trịnh Châu có mười mấy dặm đã xảy ra biến cố, thật không sao ngờ tới.

Bồng Tam Lang cũng hốt hải xộc vào phòng:

- Đại ca có chuyện gì vậy?

Lộ Vân Phi buồn bã lắc đầu. Xuyên Thành Thủ Tam Lang tức tối văng tục:

- Con mẹ nó! Dám vào đây...

Lộ Vân Phi ngắt lời:

- Đừng chửi toáng lên nữa! Người hãy ở đây xem xét hiện trường coi có tìm được dấu vết gì không. Lão nhị có thể đang đuổi theo địch rồi, ta sẽ tiếp ứng cho hắn. Xem xét xong người hãy đưa tử thi ra rừng chôn giấu để khỏi làm động đến nha môn.

Dặn bảo xong liền lao ra cửa phóng đi. Sau khách điểm là tường viện đổ nát, bên tả là những dãy nhà dân san sát nhau còn bên tay phải là khu hoang dã.

Lộ Vân Phi quan sát một lúc rồi lao về bên hữu tới khu hoang dã. Chàng phán đoán rằng đối phương giết người diệt khẩu lại còn cướp tiêu nhân, tất không thể chỉ có một vài tên bởi thế không thể ẩn nấp quanh nơi gây án. Đồng thời Điền Vĩnh Ân từng là võ sư, cướp được lão ta nhanh gọn như thế phải là người có võ công cao cường.

Bấy giờ đã tới canh ba, ánh trăng bàng bạc trải xuống khu hoang dã im lìm như chết.

Lộ Vân Phi chạy một hơi mấy dặm, chợt dừng lại nghĩ thâm:

- Sự việc mới diễn ra trong chớp mắt, đối phương dù mọc cánh cũng không thể đi quá xa được, làm sao mình đi tới bốn, năm dặm vẫn không thấy nhân ảnh nào? Phải rồi mình thật ngốc! Cứ chạy sông sộc giữa ánh trăng thế này, ai cũng phát hiện được, vậy còn tìm ai?

Chàng liền quay lại đi vào một khu rừng nhỏ. Một nhân ảnh lướt qua khu rừng, Lộ Vân Phi nhận ra là Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng. Chàng liền bước ra chặn lại.

Đình Triệu Hùng vừa cất lời đã văng tục:

- Đại ca, bà tổ nó! Chúng ta bị lừa rồi!

Lộ Vân Phi ngắt lời hỏi:

- Lão nhị! Sự việc phát sinh thế nào?

Đình Triệu Hùng hậm hực đáp:

- Tiểu đệ vừa đưa tên gã đó vào phòng, chỉ mới căn vặn thì chợt nghe rầm một tiếng rồi mũi dao từ cửa sổ bay vào cắm vào ngực tên tiểu tử đó. Đột ngột đến nỗi không kịp đối phó. Khi tới cửa sổ xem thì không thấy ai nữa. Tiểu đệ truy đuổi đến tận đây vẫn không thấy ma nào.

Lộ Vân Phi trầm ngâm nói:

- Kẻ nào thân thủ cao cường vậy...

Đình Triệu Hùng không đáp giọng đầy kích động:

- Đại ca, ngay chuyến tiêu đầu tiên đã gặp chuyện phiền phức, chúng ta nên làm gì đây?

- Làm gì đây?

Lộ Vân Phi nhắc lại, chợt nghiêng răng nói tiếp:

- Ta là người đã bán mạng. Nếu không tìm lại được nhân tiêu nguyên vẹn thì phải đem đầu mình nạp cho Đường đại tiểu thư.

Đình Triệu Hùng kêu lên:

- Rõ ràng người của Bàn Long Sơn Trang gây ra chuyện này mà.

Lộ Vân Phi trầm tĩnh nói:

- Lão nhị! Nếu vậy trước hết phải tìm ra chứng cứ đã, không được nói càn. Hơn nữa nếu không tìm được người về nguyên vẹn thì chẳng ích gì.

Hàn Tinh Kiếm lao đi phút chốc mất hút.

Lộ Vân Phi lòng nặng trĩu. Chàng hiểu rõ địch nhân là nhân vật đáng sợ thế nào. Trước hết sát nhân diệt khẩu, sau đó cướp tiêu mà không để lại chút dấu vết gì. Điền Vĩnh Ân đã từng là hậu vệ trong phủ thượng thư hiển nhiên võ công không kém, thế mà không kêu lên được tiếng nào trước khi bị bắt chứ chưa nói đến chuyện phản kháng...

Chợt có tiếng kêu từ xa vẳng đến. Lộ Vân Phi thấy lòng chấn động. Chàng lập tức xác định phương hướng rồi nhằm phía đông bắc lao đi. Trước mặt là một khu rừng. Lộ Vân Phi không chút do dự lao thẳng vào rừng.

Giữa một bãi trống, Xuyên Thành Thử Tam Lang bị bốn người, một nữ ba nam bao vây vào giữa, bên cạnh Tam Lang còn có thi thể của hắc y hán tử mắt cú vọ, chắc rằng hắn đang định chôn cất tử thi thì bị phát hiện. Ba nam nhân gồm một lão già và hai trung niên hán tử, còn nữ nhân chính là nhị tiểu thư của Bàn Long Sơn Trang Tào Xuân Cẩm.

Lão nhân rên giọng hỏi:

- Người làm thiện sự à?

Tam Lang đáp:

- Chứ sao! Người trên giang hồ thường không có thân thích ở gần. Tên này gặp điều bất hạnh tại hạ không nỡ để hắn phơi xác trong khách điếm nên mới mang tới đây chôn cất.

Lão nhân ngắt lời:

- Tiểu tử ngươi đừng giảo hoạt! Đã giết người hủy thân còn nói làm việc thiện sự.

Tam Lang nhìn lão nhân một lúc đôi mắt bỗng sáng lên nói to:

- Các hạ chẳng phải là Lưu Thiên Thọ quản sự của Bàn Long Sơn Trang đó sao?

Lão nhân ngơ ngác nhìn đối phương không đáp.

Tam Lang lại nói:

- Lưu lão anh hùng không nhớ tại hạ sao?

Lão nhân cau mày hỏi:

- Người là ai?

Tam Lang nói:

- Lão anh hùng quên rồi sao? Năm trước ở Lạc Dương, ngươi bị đầu độc, khi đến tham gia cuộc ước đấu công lực không đề tỵ được. Tại hạ đã cho lão anh hùng giải được mà!

Lão nhân nhíu mày hỏi:

- À! Đúng là có chuyện ấy! Người là Tam Lang đúng không?

- Không sai!

- Lão phu trước đây có nợ ngươi một ân tình. Tuy nhiên việc hôm nay là việc công tàm gác lại chuyện cũ ...

Xuyên Thành Thủ Tam Lang hỏi:

- Họ Lưu ngươi... có ý gì?

Lưu Thiên Thọ đáp:

- Vì tử thi dưới chân ngươi là một trợ thủ đắc lực của lão phu ở sơn trang.

- Nhưng tại hạ đâu phải hung thủ giết hắn?

- Người giết người trong khách điếm rồi mang ra đây, nay còn dám cãi?

- Ai nói?

Lưu Thiên Thọ phát tay, hai trung niên hán thủ liền sấn vào, áp sát hai bên Tam Lang nhưng chưa động thủ.

Tam Lang gào toáng lên:

- Thật là oan uổng quá! Người căn cứ vào đâu mà cho ta là hung thủ sát nhân?

Lưu Thiên Thọ cười thâm độc:

- Chẳng lẽ hần tự sát?

Tam Lang nói:

- Cũng chẳng sai bao nhiêu!

Lưu Thiên Thọ trừng mắt hỏi:

- Người nói vậy có ý gì?

Xuyên Thành Thử Tam Lang đáp:

- Lưu quân sự! Nếu lần đó không có giải dược của tại hạ thì người đâu sống đến bây giờ? Người trong võ lâm phải biết ân oán phân minh. Tại hạ tuy không cần người phục đáp, nhưng tối thiểu người cũng không được lấy oán báo ân!

Lưu Thiên Thọ quát:

- Im miệng!

Rồi cười hô hố một tràng tiếp:

- Bây giờ là công việc của bốn sơn trang, còn người cho giải dược là việc tu, không thể để công tư lẫn lộn. Ta hỏi vì sao người giết người?

- Các người giết người diệt khẩu sao còn đổ thừa cho ta?

Bốn người chột đưa mắt nhìn nhau.

Tào nhị tiểu thư buột miệng:

- Thế nào? Người bảo ai giết người diệt khẩu?

- Việc là các người làm còn hỏi ai chứ? Gây tội rồi còn đổ tội danh lên đầu Tam Lang ta, các người là thứ người gì mà dám làm không dám chịu?

Tào Xuân Cẩm ra lệnh:

- Tóm cổ hần lại rồi sẽ nói!

Hai tên hán tử liền chụp lấy hai cổ tay Tam Lang. Hần không phản kháng cứ để mặc đối phương hành sự.

Lưu Thiên Thọ bước lên một bước lạnh lùng nói:

- Tam Lang! Hãy khai cho thật, lão phu sẽ xin cho người khỏi chết. Chớ hồ ngôn bát đạo. Nếu dám dối trá nửa lời thì chết không toàn thây đâu!

Tam Lang gào to:

- Thứ bất nhân bất nghĩa lấy oán báo ân, người rồi sẽ bị báo ứng.

Tào Xuân Cẩm lạnh lùng nói:

- Tên khỉ kia! Nếu người còn la toáng lên nữa ta sẽ lột da cắt lưỡi người đó.

Tam Lang cười nhạt đáp:

- Nếu cắt lưỡi thì người còn hỏi được gì nữa?

Một tên trung niên hán tử nói:

- Nhị tiểu thư! Tên tiểu tử này còn chưa thấy quan tài thì chưa chịu nhỏ lệ đâu. Nếu không cho hần nếm chút đau khổ chỉ e là khó hỏi được gì.

Tào Xuân Cẩm gật đầu:

- Được nếu hấn không chịu phun ra thì cứ lột da từ chân lên từng tắc một.

Tam Lang kêu lên:

- Nhị tiểu thư! Người là nữ nhân chứ đâu phải hổ cái? Dùng thủ đoạn đó để đối phó với nam nhân chẳng quá ư là tàn nhẫn sao?

Tào Xuân Cẩm gằn giọng:

- Người mà cũng gọi là nam nhân ư?

- Đương nhiên ta chẳng phải hạ người mà người mộng tưởng. Nhưng một nam nhân không nhất thiết phải béo tốt mới là trượng phu ...

Tào Xuân Cẩm không chờ Tam Lang nói hết, ra lệnh cho một tên hán tử:

- Treo hấn lên cây!

Hai tên hán tử quả nhiên dắt Tam Lang tới trước một gốc cây.

Tam Lang kêu lên:

- Không được đâu. Treo lão tử lên cây thì làm sao tìm được nữ nhân cho mình nữa?

Dứt lời xoay một vòng đã nhảy ra xa hai tên trung niên hán tử hơn một trượng. Chẳng ai kịp nhìn thấy hấn dùng thủ thuật gì mà thoát khỏi tay đối phương thần tình đến vậy. Cả bốn người của Bàn Long Sơn Trang đều mở mắt ngơ ngác.

Vừa lúc ấy có một người xuất hiện sau lưng Xuyên thành Thử Tam Lang, âm thầm như bóng ma vừa dưới đất chui lên;

Tào Xuân Cẩm kêu lên:

- Lỗ đại ca!

Xuyên Thành Thử Tam Lang quay lại nhìn rồi bỗng nhiên rụt cổ lại vì hoảng sợ. Người vừa xuất hiện quả đúng là Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh

Võ Lâm Công Tử nhìn Tam Lang nói:

- Chớ vọng động. Nếu không bỏ công tử cho người ném đòn đó.

Tam Lang nghiêng răng nói:

- Lỗ đại công tử! Chẳng lẽ người cũng vào hòa với bọn chúng?

Giọng Lỗ Nguyên Khánh lạnh lùng:

- Đừng quên người còn nợ bốn công tử hai cánh tay đấy.

Tam Lang bất giác rụt cổ lại kêu lên:

- Việc đó chẳng phải chúng ta đã giải quyết rồi ư?

Lỗ Nguyên Khánh cười nhạt:

- Chưa xong đâu!

Rồi quay sang Tào Xuân Cẩm nói:

- Nhị tiểu thư! Ta cần mang hấn đi.

Tào Xuân Cẩm lồng lên:

- Không được!

Lỗ Nguyên Khánh cắn môi hỏi:

- Nhị tiểu thư! Chẳng lẽ cô không nể mặt ta sao?

Tào Xuân Cẩm đáp:

- Không phải chuyện nể mặt hay không. Hấn giết người của bốn sơn trang, vì thế thiếp cần mang hấn về cho gia phụ xử lý.

Lỗ Nguyên Khánh cười nói:

- Nhị tiểu thư! Bây giờ chúng ta thỏa thuận thế này nhé. Ta sẽ mang hấn đi, ba ngày sau trả hấn toàn vẹn cho quý sơn trang, thế nào?

Lưu quán sự cùng hai tên trung niên đưa mắt nhìn Tào Xuân Cẩm. Nữ nhân này biết chúng biểu thị sự phản đối ý kiến của Lỗ đại công tử, nhưng y thị vẫn chưa có biểu hiện gì, bước lên hai bước hỏi:

- Đại công tử chàng đến đây chỉ vì hấn thôi sao?

Lỗ Nguyên Khánh gật đầu:

- Có thể cho là như thế.

- Đại công tử có thể cho biết nguyên nhân không?

Lỗ Nguyên Khánh lắc đầu:

- Xin lỗi! Nhị cô nương, việc này còn liên quan đến một người thứ ba. Nếu chỉ là việc của ta thì không cần đến cô nương hỏi ta cũng nói.

- Vậy ư? Thiếp cũng có một đề nghị...

- Cô nương cứ nói!

- Đại công tử cùng thiếp về bốn sơn trang chơi mấy ngày. Sau đó công tử sẽ mang người đi được không?

Lỗ Nguyên Khánh lắc đầu:

- Không được thời gian không cho phép.

Tào Xuân Cẩm tỏ vẻ băn khoăn:

- Vậy thì biết làm thế nào? Chúng ta cùng có lý do như nhau cả.

Song phương trầm ngâm một hồi. Không khí giữa rừng vắng lặng hẳn đi.

Lộ Vân Phi vẫn đứng trong tán lá quan sát mà chưa muốn hiện thân, một mặt chàng biết rõ bản tính của Tam Lang, với bốn người của Bàn Long Sơn Trang muốn lấy được mạng hấn không phải là chuyện đơn giản. Mặt khác chàng muốn hiểu thêm tình hình.

Hiện tại đã có thể rõ thêm một chút. Rõ ràng người của Bàn Long Sơn Trang đến đây là do Điền Vĩnh Ân nhân tiêu đầu của chàng, và bây giờ Võ Lâm Công Tử Võ Nguyên Khánh đến đây cũng vì chuyện ấy. Nhưng Điền Vĩnh Ân là nhân vật thế nào

mà khiến nhiều thế lực danh tiếng trên võ lâm theo đuổi đến thế? Việc Bàn Long Sơn Trang giết người cướp tiêu chỉ vì giải quyết ân oán trước đây hay có lý do nào khác?

Chẳng lẽ chỉ vì trả thù một kẻ trước đây là hộ vệ trong phủ Thượng Thư mà phải hưng sư động chúng như vậy? Còn một điều khó hiểu khác là tại sao Võ Lâm Công Tử cũng nhúng tay vào việc này? Có thể giả thiết Lỗ Nguyên Khánh là kẻ giết người cướp tiêu hay không? Và nếu đúng thì có ý đồ gì? Việc thiết yếu bây giờ là Lộ Vân Phi bây giờ là phải tìm lại nhân tiêu về, nhưng biết hành động thế nào đây?

Cuối cùng chàng tự nhủ:

- Cứ chờ xem việc tranh chấp của chúng sẽ dẫn đến kết cục thế nào rồi sẽ tính.

Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh chợt hỏi:

- Nhị cô nương! Quý trang hưng sư động chúng thế này cũng chỉ vì tên tiêu tử này thôi sao?

Tào Xuân Cẩm không đáp mà phản vấn:

- Còn đại công tử thì sao?

Câu hỏi thật lợi hại. Lỗ Nguyên Khánh bỗng dụi giọng:

- Xuân Cẩm! Chúng ta chẳng lẽ chỉ vì chuyện nhỏ này mà làm tổn thương hòa khí?

Hắn xưng hô thân mật như vậy chứng tỏ mối quan hệ giữa hai người đã rất thân thiết. Và chủ yếu là Lỗ Nguyên Khánh tìm cách thay đổi chiến thuật.

Tào Xuân Cẩm cười rất tươi đáp:

- Thiếp cũng nghĩ thế.

Lỗ Nguyên Khánh lại hỏi:

- Vậy nên giải quyết thế nào?

- Chàng nói trước thử xem!

Lỗ Nguyên Khánh đi thẳng vào vấn đề:

- Ta đề nghị chúng ta sẽ nói ra nguyên nhân đừng giấu giếm nhau điều gì được chứ?

Tào Xuân Cẩm gật đầu:

- Hay lắm! Vậy chàng nói trước đi!

Lỗ Nguyên Khánh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ta muốn từ tên Tam Lang để truy tìm một người ...

Tào Xuân Cẩm reo lên:

- Đúng quá! Mục đích của chúng tôi cũng như vậy, nhưng chàng truy tìm ai vậy?

- Một tên hồ ly tinh tên là Điền Vĩnh Ân.

Tào Xuân Cẩm vỗ tay nói:

- Ô! Thật là trùng hợp, chúng tôi cũng đi tìm Điền Vĩnh Ân mà. Nhưng chàng tìm hán làm gì vậy?

Lỗ Nguyên Khánh chẳng chịu thua:

- Bây giờ, đến lượt cô nói trước mới công bằng.

Tào Xuân Cẩm không trả lời ngay mà trầm ngâm suy tính.

Lộ Vân Phi trong chỗ nấp không bỏ sót câu nói nào của song phương. Chàng thấy mỗi lúc một thêm kích động. Điền Vĩnh Ân đã bị người của Bàn Long Sơn Trang cướp đi, tại sao Tào Xuân Cẩm còn hàm hồ như vậy? Nếu cô ta nói thật thì Điền Vĩnh Ân đi đâu? Ngoài ra tên hán tử mắt cú bị ai sát hại? Bàn Long Sơn Trang tìm Điền Vĩnh Ân là do mục đích giải quyết ân oán còn Võ Lâm Công Tử tìm lão để làm gì?

Không khí tại trường tĩnh lặng nặng nề.

Võ Lâm Công Tử chú mục nhìn Tào Xuân Cẩm chờ nghe câu trả lời. Lộ vân Phi cũng chăm chú lắng nghe.

Bây giờ trước mặt Xuyên Thành Thủ Tam Lang là bốn cao thủ võ lâm của Bàn Long Sơn Trang, còn sau lưng là Võ Lâm Công Tử uy danh hiển hách vì thế hán không dám vọng động.

Hồi lâu Tào Xuân Cẩm mới cất tiếng:

- Điền Vĩnh Ân là phản đồ của bản trang.

Lộ Vân Phi nghe câu đó lòng đầy nghi hoặc. Điền Vĩnh Ân nói rằng lão từng làm hộ vệ ở phủ Thượng Thư, vì thế mới gây nên hiềm khích với Bàn Long Sơn Trang, nay muốn trở về cố hương sợ người của Bàn Long Sơn Trang truy sát nên mới thuê bảo hộ nhân đầu tiêu. Nay Tào Xuân Cẩm lại bảo Điền Vĩnh Ân là phản đồ, vậy ai nói đúng?

Lại Lỗ Nguyên Khánh cười nhạt hỏi:

- Nhị cô nương sao lại lừa ta?

Tào Xuân Cẩm kêu lên:

- Thiếp mà lừa chàng ư? Vì sao phải lừa chàng chứ?

- Theo ta biết thì Điền Vĩnh Ân không phải là người của Bàn Long Sơn Trang!

Tào Xuân Cẩm chau môi nói:

- Thiếp nói gì cũng thật lòng thật dạ cả! Chàng không tin thì biết làm sao được?

Tới đó chợt hỏi:

- Bây giờ thì tới lượt đại công tử nói xem, tìm hán có việc gì?

Võ Lâm Công Tử đáp:

- Từ Điền Vĩnh Ân mà tra tìm ra một người khác.

Tào Xuân Cẩm trầm ngâm khoảnh khắc rồi nói:

- Tìm được Điền Vĩnh Ân hay không là một vấn đề. Chúng ta không nên tranh chấp nhau một cách vô ích. Vì mối thâm tình giữa chúng ta lẽ đâu không giải quyết được vấn đề? Trước hết phải truy tìm cho được Điền Vĩnh Ân đang tọa lạc nơi đâu rồi hãy nói, chàng thấy thế nào?

Võ Lâm Công Tử gật đầu:

- Thế cũng được!

Vậy là song phương đã thỏa hiệp với nhau, đương nhiên sẽ tra khảo Tam Lang ngay ở đây. Xuyên Thành Thủ cố nghĩ cách thoát thân. Nếu chỉ riêng bốn người của Bàn Long Sơn Trang thì y còn có thể đối phó, nhưng nay lại có thêm Võ Lâm Công Tử, chuyện sẽ phức tạp hơn nhiều.

Lưu quản sự và hai tên trung niên hán tử bước lên vây lấy Tam Lang vào giữa.

Võ Lâm Công Tử lạnh giọng nói:

- Tiểu tử! Nếu người biết điều thì nói nhanh ra để chúng ta khỏi phải động thủ. Điền Vĩnh Ân ở đâu?

Tam Lang di chuyển thân ảnh đứng đối diện với Võ Lâm Công Tử. Không thể quay lưng về phía cường địch đó là nguyên tắc mà bất cứ người nào có chút kinh nghiệm giang hồ phải biết và tuân thủ. Y thâm lượng định tình thế. Phía bên phải gần rừng nhất, ở đó là một tên trung niên hán tử đang trấn giữ. Đây là mắt xích yếu nhất có thể lợi dụng.

Y lên tiếng:

- Đại công tử! Tại hạ biết Điền Vĩnh Ân ở đâu mà nói chứ?

Võ Lâm Công Tử đe dọa:

- Đừng giảo biện nữa! Bốn công tử biết rõ thân phận người. Trước hết nói cho ta biết hai tên đồng bọn của người mang nhân đầu tiêu đi đâu?

Tam Lang giả bộ hồ đồ:

- Nhân đầu tiêu ư? Ai nói vậy chứ?...

Đoạn y nói tiếp:

- Ta thật không biết nhân đầu tiêu hiện ở đâu! Việc giết người cướp nhân đầu tiêu rõ ràng là do Bàn Long Sơn Trang làm kia mà.

Võ Lâm Công Tử quét mắt nhìn Tào Xuân Cẩm. Nữ nhân này tức giận quát:

- Con khỉ kia dám nói càn ...

Thừa cơ giây lát đối phương thiếu lưu tâm, Xuyên Thành Thủ Tam Lang nhanh như tia chớp lao sang phải lướt qua người tên trung niên hán tử.

oOo